

Bea Migom - Luk De Bruyker - Anne Brumagne - Johan De Feyter - Kristel De Weerd - Stef Ampe - Guy Casiers - Fric Depraetere - Mieke Felix - Marleen De Windt - Marc Verstappen - Greta Depaep - Dirk Vanhaute - Walter Merhotte - Marc Maillard - Staf Pelckmans - Paul Sergier - Thérèse Lowagie - Barbara Wyckmans - Annemie Lobbstaël - Michel Price).

29 juni 1988

Na discussie (lobby?) binnen de Vlaamse Executieve worden de subsidies bekendgemaakt voor het nieuwe theaterseizoen '88-'89. Het ontwerpbesluit wijkt af van de voorstellen van de R.A.T.

„Dankzij een herschikking van de beschikbare middelen (circa 488.000.000 fr.)”, zo luidt de persmededeling van het kabinet-Dewael, „heeft de Executieve het aantal niet meer erkende en gesubsidieerde gezelschappen tot één kunnen herleiden. De R.A.T. stelde in haar advies vier schrappingen voor. Op deze wijze werden het Brussels Kamer Toneel

(BKT), het Theater Poëzien en het Limburgs Project Theater weer opgevestigd. Het vierde gezelschap, met name Het Trojaanse Paard, dat thans geen erkenning meer geniet, zal verder kunnen gefinancierd worden vanuit de „projectenpot”, bestemd voor de financiering van experimenteel theater.

Theater Poëzien wordt ook dit jaar betoelaagd niettegenstaande het ongunstig advies van de R.A.T., omwille van de inspanningen die geleverd worden op het vlak van toneelspreiding naar scholen, te zamen met exemplarisch management.

Het behoud van het Brussels Kamer Toneel in de vigerende subsidie-regeling van het theaterdecreet is een duidelijk bewijs van het grote belang dat Patrick Dewael hecht aan het voortbestaan van een Vlaams kamergezelschap in de Brusselse agglomeratie. Rekening houdend met het advies van de R.A.T. zal er bij de leiding op gewezen worden dat dringend het artistieke en financiële management dienen aangepast te worden, zodat hieruit de nodige gevolgtrekkingen

kunnen gemaakt worden voor het seizoen 1989-1990.

Het Limburgs Projekt Teater (LPT) heeft in de loop van seizoenen 1987-1988 een aantal interne problemen onderzocht. Op basis van dit gegeven vond de R.A.T. het niet meer wenselijk een erkenning te verlengen. Met het oog op het in stand te houden van het enige professioneel theatergezelschap uit Limburg en in het vooruitzicht van zowel een programmatische als administratieve heropbouw van het L.P.T. heeft Patrick Dewael voorgesteld dit gezelschap voor het seizoen '88-'89 te behouden zij het met een lager subsidiëeringsbedrag dan vorig seizoen.”

Tot daar de mededeling van het kabinet, waarbij nog aangestipt moet worden dat Antigone (Kortrijk) van de categorie C-gezelschappen (Kamertoneel) naar de categorie D (Experimenteel theater en vormingstoneel) is verhuisd.

Twee dagen later begint boekhoudkundig het nieuwe theaterseizoen.

Etcetera

Jan Decorte, een hofnar weggestuurd

Bij de jongste verdeling van de theatersubsidies heeft minister Dewael het advies van zijn R.A.T. op verscheidene punten naast zich neergelegd. In één welomschreven geval is hij de R.A.T. bijgetreden: de groep Jan Decorte & Co verliest de overheidssteun. Zonder dat er een haan naar kraait, verdwijnt een van Vlaanderens merkwaardigste regisseurs uit het officiële theaterveld.

Ik ben in 1970 medeoprichter geweest van Het Trojaanse Paard, dat later HTP werd en nog later Jan Decorte & Co en ik ben tot in de voorlaatste fase bij het beheer van de groep betrokken gebleven. Als “nauwe verwante” zou ik er niet moeten over schrijven. Het stilzwijgen rond dit verdwijnen is echter zo flagrant, dat ik het eerlijkheidshalve moet doorbreken.

Ik wil het hier niet hebben over de brede context van het beleid, noch — specifiek — over de Brusselse situatie waar nu als erkende beroepsgezelschappen alleen de K.V.S. en het B.K.T. overblijven, noch over de dubieuze lobby's waardoor sommige negatief geadviseerde groepen hun subsidies wel terugkrijgen; ik wil het alleen hebben over dat waarover het uiteindelijk uitsluitend zou moeten gaan, t.w. de intrinsieke waarde van een theaterarbeid ontwikkeld door een regisseur over meer jaren.

Jan Decorte is lesgever geweest aan het Conservatorium te Brussel waar

hij o.m. de schoolvoorstelling *Cymbeline* regisseerde, die uitgenodigd werd op het Holland Festival. Onder de studenten die hij opleidde vinden we namen als Viviane De Muynck, Dirk Van Dijck, Willy Thomas, Mieke Verdin... om er maar enkele te noemen.

Decortes produktie van *Maria Magdalena* (Kaaithheater 1981) was een mijlpaal in de Vlaamse theaterontwikkeling en zou lange tijd een referentiepunt blijven vooral m.b.t. de wijze waarop vandaag klassieke teksten gehanteerd kunnen worden.

Zijn indringende voorstelling van Müllers *Hamletmachine* betekende meteen de start van een Vlaamse traditie in Müller-ensceneringen. *King Lear* (Kaaithheater 1983) sloot een periode af van consequent onderzoek naar klassieke theater teksten. Met *Scènes/Sprookjes* en de daarop volgende voorstellingen *Mythologies* en *Anatomie* bracht hij bewust een breuk aan in zijn ontwikkeling; hij begon teksten uit elkaar te rijten en in te bedden in een theatertaal waarin beelden, bewegingen, voorwerpen minstens even belangrijk werden als woorden. Na deze reeks begon hij in een derde fase zelf teksten te schrijven: nieuwe komedies zoals *Kleur is Alles* of verregaande aanpassingen zoals *In het Kasteel* (naar Hamlet) tot slapstickvoorstellingen als *Stuk stuk* en *Inondertussendoor*. Velen die in Decortes “klassieke” periode enthousiast waren over zijn werk, haakten stilaan af en omge-

keerd wist hij met zijn laatste werkstukken — gemaakt en gespeeld met veel *métier* — andere publiekslagen aan te boren.

Smijdt men iemand met zo'n curriculum weg? In Vlaanderen blijkbaar wel.

Wie van tragedies naar komedies overstapt, is per definitie verdacht. De rol die Jan Decorte in het Vlaamse theater heeft gespeeld, is tot op het laatste moment gezond subversief gebleven. In die zin heeft hij de historische lijn van Het Trojaanse Paard over HTP naar Jan Decorte en Co op consequente wijze doorgetrokken: van een eerder rationele-inhoudelijke maatschappelijke revolutie, over het fundamenteel op de helling zetten van theater vormen, tot een subversieve guerilla in Theaterland. Als een grijnzende hofnar is Jan Decorte met grote vuile voeten door de theater én de maatschappelijke realiteit gelopen. Codes, normen, fatsoen: het kon hem allemaal gestolen worden. Dat werd hem niet in dank afgenomen.

Maar een koning die zijn hofnar wegstuurt, bekent dat zijn rijk ziek is, bekent dat zijn gezag op lemen voeten berust en dat zijn beleid zo broos en wankel geworden is dat zelfs de zuurstofbrengende kritiek van een luciede en wijze dwaas hem angst inboezemt. Zover staan we. Het lijkt meer dan tijd om hieruit conclusies te trekken.

Marianne Van Kerkhoven